

De correlació de forces

«Hem d'assumir que l'independentisme només podrà vèncer si s'enforteix més, molt més»

Darrerament, entre l'independentisme extraparlamentari -i algun altre que sembla aspirar a ser-ho- han proliferat els corrents que autodenominen unilateralistes, octubristes o rupturistes, per les quals el suposat mandat del referèndum de l'1-O és totalment vàlid i que la declaració simbòlica del 27-O també ho és, i que per ser independents no cal fer altra cosa que tirar pel dret i aixecar immediatament la suspensió de la DUI.

I qui digui que cal fer un nou referèndum homologable internacionalment, acumular més suports partidaris de la independència, o treballar per un futur escenari amb una correlació de forces més favorable, és un fill de Judes, traïdor, botifler, venut, etc.

Afortunadament, aquest pensament tan irreal i agressiu és minoritari i l'estratègia del gruix de l'independentisme -començant per ERC i acabant per la CUP- van en una altra direcció. Però com que tothom qui vol la llibertat de Catalunya és necessari en aquesta lluita, de cara assolir una veritable unitat d'acció estratègica és sempre útil intentar fer la suficient pedagogia per entendre la importància de la correlació de forces per assolir els nostres objectius finals.

Com a prèvia cal dir que el concepte "correlació de forces" es va introduir a l'argot independentista el 2019 a partir de la ponència política del congrés d'ERC. Després va ser àmpliament argumentat a l'assaig 'Tornarem a vèncer' de Junqueras i Rovira, i darrerament també ha estat esgrimit per postconvergentes i cupaires.

Un bon exemple de com una posició d'entrada favorable, però una mala anàlisi de la situació ens pot conduir a una derrota, ens la il·lustra la fallida experiència del Tancament de Caixes. Aquesta rellevant efemèride històrica ens hauria de servir per observar la importància de tenir sempre en compte la correlació de forces i l'escenari de context quan es planteja un torcebraç a l'estat espanyol.

Quan el 1899 la Lliga de Defensa Industrial i Comercial, juntament amb el gruix del catalanisme polític del moment, endega la campanya contra els abusius impostos exigits per Madrid, Espanya, es troba al moment de més feblesa i decadència de la seva història.

Acabava de perdre les darreres colònies d'ultramar. Havia estat humiliada al Tractat de París. Tenia les arques públiques esgotades. El gruix de l'exèrcit colonial encara no havia estat repatriat. I el desprestigi del règim monàrquic sorgit de la Restauració, absolutament corrupte i centralista, era immens.

Després del Memorial de Greuges del 1885 i l'aprovació de les Bases de Manresa el 1892, amb un ampli suport popular creixent i decidit, el catalanisme polític semblava tenir el vent dels temps a favor per imposar-se.

El 20 d'octubre de 1899 va arribar el punt àlgid de l'embat: el Dr. Bartomeu Robert, alcalde de Barcelona -llavors la ciutat més poblada i puixant de l'estat- activa el tancament de caixes contra l'abusiva política fiscal dictada pel govern de Madrid. Semblava tenir-ho tot de cara per reeixir en aquesta escomesa política.

Però les coses no van anar segons el guió previst. Malgrat la força del moviment i la popularitat del Dr. Robert, Madrid el va fer dimitir i va imposar l'estat de guerra. Les multes i detencions se succeïren a pesar de totes les protestes. En poques setmanes de repressió el tancament va ser

totalment derrotat.

Tanmateix allò no va ser ni molt menys la fi del catalanisme polític, que va superar el dol, es va refer de l'ensulsiada i s'articulà millor políticament. I només 15 anys després va veure emergir la Mancomunitat de Catalunya, la primera experiència d'autogovern des de la desfeta de 1714.

Això ha de fer pensar aquells que diuen que amb la correlació de forces actuals es pot fer unilateralment la independència. L'estat espanyol d'avui és molt més fort que el de 1899. I, agradi o no, tampoc s'ha afeblit des de l'octubre de 2017, quan va aplicar l'article 155 amb tota la contundència i l'aval tàcit de les instàncies europees.

Perquè el fet de ser ciutadans de la UE potser ens ha protegit moderadament de la intensitat de la violència de l'estat, però ara com ara -mentre no demostrem d'una manera clara i sostinguda en el temps que els partidaris de la República Catalana superem amb escreix la meitat de la població- no ens protegeix ni ens protegirà de la pròpia violència que l'Estat està disposat a exercir contra l'independentisme. Per això és tan necessari que a les properes eleccions, l'independentisme conscient i pragmàtic obtingui un gran aval a les urnes i que se superin el 50% de vots favorables a partits independentistes. L'imprescindible exercici de reflexió i realisme després del revés de fa tres anys ens indica que a l'estat no se'l vencerà amb bravates i simbolismes. Hem d'assumir que l'independentisme només podrà vèncer si s'enforteix més, molt més.

I enfortir-se vol dir sumar més conciutadans al projecte independentista, guanyar més suport a les urnes, imposar-se clarament en cada cita electoral, reforçar les nostres institucions d'autogovern i no deslegitimar-les, governar bé i per a tothom, actuar amb realisme i responsabilitat política. Entendre també que el mandat moral de l'1-O és important però no suficient per fer efectiva la independència. Només així podrem algun dia proclamar -amb garanties d'èxit- la República Catalana.